

MART, 07. 2006.

Labudovi mrtvi ateriraju po Vojvodini. Ima ih i u Bajinoj Bašti. Niko se u Srbiji više ne hvali da je ptica ljuta ili soko dični, da ga ne bi zakačio ptičji grip. Lov na ptice je zabranjen, a lov na patke, koke i petlove je počeo po srpskim dvorištima. Zato je i odložen svetski sajam u borbi gusana u Vojvodini, a možda se odgodi i Mundijal u Nemačkoj. Bio nam Bekenbauer da nas ubeđuje da nastupimo na Mundijalu, a ministar sporta nije imao vremena da sa njim popije rakijicu.

U Hagu kažu Milan Babić, lider Krajišnika je samoubijen. Njegova majka, koja živi u njegovoj nedovršenoj kući pored

bude njegov naslednik.

Na Milana Babića je narod zaboravio, on je sahranjen u Norveškoj, gde je robijao. Sto reče Momir Bulatović Hag je fabrika smrti za Srbe, jer su četvorica umrli u Holandiji, 4 prilikom hapšenja su ubijeni, a 5 su umrli posle suđenja u Tribunalu.

Srbija je opet svetska priča, međutim, strani izveštači ne žele da vide da većina ljudi živi svoj život, što dalje od Slobe. Videćemo uostalom koliko ga je ko cenio ako dođe ili ne dođe na sahranu. Ruska Duma je protiv Tribunalu, ali ne šalje delegaciju u Požarevac. Doći će stranački ruski lideri privatno. Mnogi će političari doći privatno, poluilegalno, da ne dobiju pake.

Točak istorije se ne okreće unatrag, tako

optuženiku hitni povratak u haški zatvor. Požarevljani su izašli u malom broju, jer u gradu od 48.000 žitelja, na ispraćaj komšije Slobe izašlo je oko 10.000. Poslednju vožnju Slobi priredio je lokalni grobar zvani Drnda, svojim mercedesom. Svirane su ruske romanse, od kojih je najpoznatija Rabinjuška...

Najgore su u Požarevcu prošli gosti, koji su stigli autobusima iz RS i Crne Gore, i u mraku ostavljeni da se snalaze u gradu, koji ne poznaju. Kuća vožda zatvorena je u subotu u 22 sata, a otvorena u nedelju ujutro i biće otvorena još deset dana za obilazak njegovog groba. Mermerna ploča sa imenom Slobe, ali i Mire, kojoj je napravljeno mesto, biće opstavljena tokom nedelje.

APRIL, 02. 2006.

Kada me prijatelji iz rasejanja pitaju kako je u Srbiji danas, ja im citiram šta kaže srpski seljak: „50 odsto je dobro, ali 100 odsto ne valja!“

Pitaju me potom zašto sam uvek pesimista. Odgovaram zato jer se kod nas neprestano igra filmična drama «Niške strasti», ali bez Šeron Stoun, jer se umesto nje razgolićuju naši političari. Jedni drugima smeštaju afere, i svoje bivše predsednike i premijere nazivaju diktatorima, mafijašima, ustašama, a optuženike iz svojih redova glorifikuju kao nove narodne heroje.

Ni u jednoj zemlji sveta u političkom životu i javnosti bivši političari, mrtvi ili živi, nemaju toliko prostora kao u Srbiji. Mi

MARKOVI KONACI

mene u Zemun, ne zna gde će Milan biti sahranjen - da li u Norveškoj, gde je robijao ili ovde u Zemun. Srpska knjiga mrtvih se tako uvećava...

Čudo se dogodilo, Srbin je u Prištini glasao za Šiptara, teroristu da postane premijer Kosmeta.

Možda je čovek, zvani Slobodan, to učinio u nadi da ćemo tako generala Cekua lakše uhapsiti. Proces rasturanja naših zemalja se nastavlja. Crnogorci su najavili otepljenje, već su stigli da uhapsu srpski kamion sa oružjem za Irak. Pakuju nam svetsku aferu. Bosanci nas tuže za genocid, dok im svet nagrađuje film o silovanju Muslimanki.

Ne znam kuda to idemo, ali znam da neki na tim nesrećama dobro zaraduju.

Milošević je izdao knjigu o svojoj odbrani, a i najavio je prodaju memoara u 5 nastavaka, za 12 miliona. Samo da nam kaže istinu, kako smo to i zašto nagrabusili...

General Mladić je i dalje neuhvatljiv, jer ga je država negde zagubila. Ni Karića nema na vidiku, možda ga neko sretne u dijaspori, pa nek javi....

MART, 16. 2006.

Prijatelju!

Vožd nam se vratio kući i pravo u Muzej Titovih štafeta. I mrtav Milošević posvadao je Srbe. Radikali i socijalisti ga dizu u nebo, a demokrate i ostali ga spuštaju na zemlju. Teijanac i Koštunica, čitaj TV Srbija i Vlada Srbije su zapeli da od mrtvog Miloševića naprave heroja. U Požarevcu, srpskom Kumrovcu je proglašen Dan žalosti. Momir Bulatović mi je rekao, jer je on poslednji video Slobu, da su ga samoubili. Malo je Milošević pio pogrešne lekove, a malo ga Tribunal nije dobro lečio.

Stranci su nam poručili da je mrtav Sloba veliki test za demokratsku Srbiju. Koštunica se našao na velikoj mucu, treba da pusti Miru i Marka, optužene za krivična dela, da dođu, a da ih ne hapsi, a treba i da omogući sahranu vožda, a da ona ne bude politički čin. I da njih dvoje, Miru i Marka, ne stavi iznad zakona.

Sahrana Miloševića će biti politički čin, jer će hiljade Srba krenuti u Požarevac da se pozdrave sa Slobom poslednji put. Jeste Milošević rehabilitovao SPS, ali šta posle, kada ga pokopaju, posvadaće se ko će da

da i Milošević putuje u svoje požarevačko dvorište, u subotu ujutro. Njegovi poručuju da će doći ili neće doći na sahranu. Žena Mira i sin Marko su obećali, a brat Bora Milošević je posle operacije na terapiji i neće doći u Požarevac.

Iдем u srpski Kumrovec u subotu, pa šta bude,

MART, 19. 2006.

Srbija danas ne tuguje previše.

Vožd nije mogao da ode, kod svetog Petra, a da neko ne strada. Dva građanina su tokom Miloševićeve sahrane preminula od srčke, u Beogradu i u Požarevcu. U prestolnici Slobu je ispratilo oko sto hiljada ljudi, uz duge govore i mnogo suza. U srpskom Kumrovcu dočekalo ga je oko 15.000 duša, pristiglih iz RS, Srbije kao i domaćih.

Sahrana poslednjeg srpskog vožda je protekla polu privatno, polu zvanično, tako da se nije tačno znalo ko je pravi njen organizator. Pored naroda bilo je i oko 570 izveštača svih medija sveta, ali su domaćini u kuću Marka Miloševića, u kojoj je iskopan grob 3 puta dva metra, ušli samo reporteri BK TV, Rojtersa i AP.

Moj fotograf i ja smo platili jednom Slobinom komšiji 500 dinara da se popnemo na njegov balkon, na 4 spratu i odatle da gledamo u dvorišta obe kuće. U Miloševićevoj je bio prijem gosti i saučešća, a u Markovoj je bio ukop. Iako se pričalo da su Marko i Mira u kući, niko ih nije video, jer nisu ni došli. Nije došao ni vladika mileševski Filaret, kog je SPS Požarevca najavio, tako da sahrana nije bila verskog karaktera. Uostalom, kako reče jedan Rus, ne bi ni bila, jer je čovek sahranjen po mraku. A pravoslavci se ne upokojavaju po pomrčini.

Iako je u Pužarevcu bio Dan žalosti, malo je zastava bilo na pola koplja, a muzika se čula po kaficima. Cvečara u centru prodala je 600 crvenih ruža i toliko karanfila, manje nego za Dan žena, kako mi reče cvečarka. Među gostima nije bilo mnogo očekivanih ličnosti, niko iz Vlade Srbije, izuzev radikala i socijalista, bez Ivica Dačića. To je protumačeno da će se socijalisti posle sahrane predsednika pocepati i raspasti.

Bili su tu još Kertes, Sainović, Odjanic, sa generalskim ordenjem, pa mu preti kao

Sin Marko je razočaran sahranom u Požarevcu, a ćerka Marija je rekla da je to babina kuća i da će tražiti da se njen otac otkopa i prebaci u Crnu Goru. Ona i ne razmišlja o tome da ovim činom svog oca pretvara u vampira. Sve mi se čini da ćemo se mi još baviti Slobom.

MART, 26. 2006.

Neće nas biti u Jevropi, jer smo muvali u vlastitoj kući i jer su se Srbijanci i Crnogorci posvadaali. Izgleda da su bratske svade naša glavna nacionalna politika. Neće nas biti na Evroviziji, jer i nismo Evropljani već Balkanci.

Na mrtvom Miloševiću najviše je političkih poena zaradio Boris Tadić. Radikali su uplašili Koštunicu da će ga svrgnuti sa vlasti, a socijalisti su se posvadaali, tako da je DSS morao da zamoli DS da se ujedine. Tadić je pristao i odmah spremno izbacio 10 prioriteta - od političkih i ekonomskih reformi, borbe protiv korupcije do Kosmeta i Mladića.

Ona tužibaba iz Haga nam dolazi u ponedeljak da uzme generala, za kog niko ne zna gde je. Tajne akcije njegovog hvatanja završavaju se bez uspeha.

U međuvremenu država je iz Holandije dovela najopasnijeg kriminalca srpskog porekla Sretena Jocića, zvanog Joca Amsterdam. Proglašen je za kralja kokaina, što je pripisano i nekom Draganu Iliću u Argentinu, kome su na svadbi pevali Ceca i Aca Lukas. I taj je iza brave zbog koke.

Crnogorci uhvatili sami sebe kako kupuju glasove. Za nezavisnu Crnu Goru glasaj, i država će ti oprostiti račun za neplaćenu struju od 1.560 evra. Traka je počela, a kako će se završiti videćemo. Imamo fore da budemo zajedno do 21. maja kada će biti referendum. Šiptarima referendum ne treba, za njih će da glasa ceo OUN. Interpol je mimo naše dozvole oslobio generala Cekua odgovornosti za ubijanje Srba. Po meni, to je najava za definitivno razbijanje Srbije, jer UNMIK ne poštuje zakonske odluke naše države, a nije nadležan za Srbiju.

Naše stranke se bave borbom za vlast u lokalnu, a što im selo gori, nema veze, oni češljaju novčanike, kao baba kosu. Izgorećemo a neće nam ni ove poplave pomoći...

Srbi više se bavimo zagrobnim nego stvarnim životom. Naša najveća stranka još kuka za preminulim predsednikom, hoće i spomenik da mu digne, a vladajuća stranka se bavi nestalim generalom, kog je negde zaturila, pa i ne zna gde je. Premijera više brine to kako će radikali da reaguju ako preda Mladića, kog nema, nego koliko će da pomogne narodu da dođe do posla, do viza, do Evrope, ako se reši kraljeva i ratnika prošlosti.

I umesto da prihvate ponudu predsednika Srbije o deset tačaka nacionalne politike, naši vladari nariču nad političkim pokojnicima i prave političke poene. Da imamo nacionalnu politiku i narodno jedinstvo stranaka na vlasti, dali bi minut ćutanja i Slobi, i Ivici, i Zoranu, jer su bili naši narodni prvaci, a ne samo Miloševiću. Na ovom pokojniku i SPS je, penjući mu se na kovčeg, podigao glavu i svoj glas. A za što i ne bi kad Miloševićovski pisani Ustav i dalje važi u Srbiji. I u pravu su oni stranci koji nam poručuju da smo poslednji komunisti Starog kontinenta.

U međuvremenu, Crnogorci nas optužuju da smo krivi što loše žive i ne dajemo im da tek tako odu u Evropu. Albanci to rade već decenijama, a sada im se pridružuju i Bošnjaci. Naši Mađari su već jednom nogom u Budimpešti, gde nas, takođe, kleveću na sva usta. A Vlada Srbije čuti, Vojislav dr Koštunica razmišlja ili češlja vunu, dok mu politički razbojnici potpaljuju zemlju.

Kad smo takvi ne zameram onda onom Ircu koji je hrabro utvrdio da su Srbi danas najgluplji narod u Evropi. Reče čovek i osta živ, jer ovde nema nikoga ko će da ga demantuje. A kada se ne bavimo stvarnim životnim problemima, onda se ne bavimo ni stavaranjem lepe slike o nama u toj Jevropi i svetu.

I umesto da radimo na izgradnji nacionalne politike i nacionalne svesti, na razvoju ekonomije, jer bez nje nema srednje klase, a bez nje nema demokratske svesti i demokratije.

To je onih 100 lošeg zivota. Onih 50 je to što smo mi neki živi, i što se za utehu bavimo vicevima. Jedan od njih kaže: Srbija je kao "Nokija" - svake godine novi model i sve manja!

Srećno Marko